

4. 11. středa

Po snídani trochu čistíme auto od bahenních nánosů, které se uvelebily v autě. Dolejváme do nádrže ze střechy šedesát litrů nafty a vyrážíme. Dle ověřených údajů to máme do dobré asfaltové silnice cca 350 km což by mohlo představovat tři čtyři dny cesty.

Silnice N1 spíše připomínala cyklostezku. Cesta byla asi dva metry široká, vykopaná asi metr pod okolní terén. Nakonec se cesta zúžila natolik, že nešla projet. Kopeme tedy, abychom se dostali na horu a po „vršku“ si klestíme cestu. Sjíždíme opět na cestu, na které je ale spadlý strom. Nějaký místní si ode mě chce půjčit sekeru, že to za mě přeseká. Je mi to nějaké „podezřelé“ proto Terka jde dál po cestě aby zjistila zda se nějak dostaneme přes řeku a já to tu oběhám, zda kmen nejde objet.

Kmen objet nejde a most přes řeku je strženej (T: u chatrče u řeky se za mnou rozeběhlo něco schovaného pod dekou, tak jsem uskočila a po chvílce na mě vykoul malý šimpanz=můj první „volně“ žijící šimpanz), musíme asi dvacet kilometrů zpět a pak po cestě, kde jezdí jen kamiony jet až na most.

Tedy vracíme se, jediná zajímavost na cestě byl jakýsi týpek, co spravoval kus cesty a vybíral za to peníze, jako mnoho ostatních. Tenhle od nás ale nechtěl peníze, ale mýdlo. Fakt mě s tím dostal, tak Terce říkám, že tomu to mýdlo dáme. Na sobě měl saténový boxerský župan, ostatní lidé k němu koukali ze zvláštní úctou jako ke své modle a on my na rozloučenou potřásl pravici a svým čelem praštil do mého tak silně, že sem chvílku neviděl. Nečekal sem to.

Do jiného územního kraje jsme vstoupili již včera, ale až dnes potkáváme jiné obličeje, chlapy v sukních, s mnoha náramky, různě zdobené. Jedeme pomalu a stále kolemjdoucí naskakují na Jahůdku, ale vše za co se potencionální cestující chytí, či stoupne, tak odpadává. Z jedním co zná tu správnou cestu se dohadujem, že nám bude říkat, kudy máme jet a že bude ostatní naskakovače odhánět.

Odpoledne konečně dorážíme na zrezivělý polorozpadlý most.

Nad mostem jsou k vidění peřeje, či vodopády, ale ještě bude trvat několik desítek let, než se na ně začnou jezdit koukat turisté, a to je dobře.

Pod mostem jsme si umyli ruce, dofoukli jsme kola a vyrazili jsme. Cesta byla vyjetá od nákladňáků. Asi pětkrát jsme uvízli tak, že jsme měli všechny čtyři kola ve vzduchu a museli kopat. Když jsme kopali asi po šesté, přijel obrovský nákladní mercedes, trochu cuknul za kurtu a byli jsme venku. Dohodli se s náma, že pojedou za námi, a že když budeme potřebovat tak nás vytáhnou. Stmívá se, ale my jsme věděli, že s jejich pomocí téhle úsek projedeme mnohem rychleji. Tahali nás asi dvakrát na třech kilometrech. Nakonec jsme se dohodli, zda by nebylo lepší, aby nás zapřáhli za svůj nákladňák a táhli. OK, domluvili jsme jen cenu. Byla již tma a vyrazili jsme. Medřák to rval čtyřicítkou, možná víc. Tlačili jsme před sebou haldy ztvrdlého písku, náš diferenciál byl asi o patnáct centimetrů níž než bychom potřebovali. V jednu chvíli nás jakási hrouda vyhodila na krajnici, a i když sem okamžitě stočil kola do leva, stejně auto jelo rovně. Na střeše kamionu seděli dva maníci, kteří našťěstí dohlíželi, zda je vše ok, začali na řidiče řvát a ten zastavil skoro okamžitě, stačil možná další půl metr do předu a Jahůdka by se převrátila.

Chvilku jsme kopali a dostávali Jahůdka do těch správných kolejí a posléze deseti kilometrovou rychlostí vyrazili kupředu. Asi po hodinovém úseku, co prakticky auto jelo jen po diferenciálu a kola mělo ve vzduchu se cesta zlepšila. Dohodli jsme se že pojedou první a když někde uvíznu, vytáhnou mě. A tak jsme jeli další tři hodiny. Jahůdka se zadrhla asi každý tři kilometry, často si cestu protlačila, nebo nějak našikmo se proklouzla, ale do půl noci než jsme se utábořili nám ještě kolegové z medřáku pomáhali asi osmkrát. O půlnoci jsme padli jak zařízlí kozy a spali.

Dnes 106km za volantem 12hodin, kopání auta 5hodin a jsme tažení asi 20km

5.11. čtvrtek

Ráno v pět budíček, slunko ještě zapadlé a my vyráželi. Scénář stejný, jel jsme první, kde jsme uvízli a neporadili si s tím, medřák nám pomohl, vytáhl zpět a my to zkusili znovu a znovu, několikrát nás musel předjet a opět táhnout, protože se to prostě nedalo přejet, projet. Před vesnicí Tshibuka v městěčku Luango nám slavnostně řidič kamionu řekl, že odtud je cesta už dobrá.

Zaplatili jsme mu smlouvenou odměnu a rozloučili se. Následovala snídane a evidence škod. Utrhané lemy nad kolama, utržené dva blatníky, sedřené boky auta, totálně obroušené oba diferenciály a jinak vše vypadalo dobře. Nasnídali jsme se a po konečně uspokojujivé cestě jsme se vydali dál.

K odpolednímu jsme se dostali na hranice mezi provinciemi, hranice samotná byla tvořena řekou, takže přechod byl most. Na jedné straně mostu jsme strávili se všema formalitami dvě hodiny, mezi tím pomocník toho nejvyššího úředníka nabízel nám a přítomným kokain, posléze nám nejvyšší úředník nabízel k prodeji půlmetrového chameleona, či opici. Úředníci se v úřednické chýši navzájem překřikují, nikdo neví, co vlastně máme mít a co mají kontrolovat. Po dvou hodinách se dvacítká úředníků včetně čumilů domáhá prohlídky auta, hrabání v jednom šuplíku jsem snesl, hrabání v druhém šuplíku sem nějak neskousl a dal své emoce znatelně najevo. Tím byla prohlídka ukončena a my jsme mohli jet.

Dojeli jsme, ale na druhý konec mostu, na území jiné provincie, kde to začlo všechno na novo. Vše jsme trochu postrkovali, a proto to bylo vyřízeno skoro za poloviční čas, tedy za hodinu.

Vedle zaparkované Jahůdky, na zaparkovaných dřevěných kánoích blbli kluci, kteří jinak plnili lodě zbožím a jejich starší bráchové s naplněnými loděmi odjížděli kam si po řece.

Úřednické šílenství je ukončeno pozdě odpoledne a my odjíždíme dál. Místo na kemp nacházíme v obrovské díře nedaleko silnice, ale objevili nás nějaké ženské, které to zřejmě povídají každému, koho potkají, takže po chvilce tam stojí desítka lidí a pozorují nás. Jedeme tedy dál, všude hodně lidí.

Projíždíme kolem čínského kempu, který ubytovává čínské dělníky, co tu staví most a silnici, zajíždíme se zeptat na spaní. Vlastně to není ani čínský kemp, ale katolická mise, z dovolení patrona smíme parkovat v areálu a vyspat se v autě. Večer si děláme výborný africký gulášek. Večer si povídáme s místním patronem. V noci jdu asi šestkrát na místní díru, pak tam rovnou zůstávám, jde to ze mě nepřetržitě. Všude je hrozně komárů, po pár hodinách strávených na záchodě mám poštipaný celý zadek a nádobíčko.

Dnes ujeto 112km

6.11. pátek

Ráno se dovídáme, že parkujeme vedle nemocnice, kde je asi dvě stě nemocných s malárií. No potěš, pravděpodobnost malárky je tedy větší než velká, že dostanem. Na místní misi pracuje asi šedesátiletá sestra z Kanady, prodává nám nějaké léky na případnou malárii a doporučuje další, které bohužel nemá u sebe.

Po popovídání si prohlížíme areál. Místní školu, třídy

Pětapadesátiletý ředitel školy nám ukazuje školu, povídá nám kolik dětek jí navštěvuje, co mají děti v oblíbenosti a tak.

Nemocnici samotnou nenavštěvujeme, není na to síla, stačí pohled na bezprostřední okolí nemocnice, všude na zemi stříkačky, použité doktorské tampony, obvazy od krve, krabičky od léků.

Ještě před odjezdem si povídáme s nejvyšším místním bossem.

Zajímá nás, co si myslí jako duchovní osoba o tom co je příčinou jejich neštěstí. Tvrdí, že místní vláda je zkorumpovaná, že si hrabe na vlastním písečku, jako všechny africké vlády, ale že za tohle vše, za celou špatnou situaci v DRC může USA a EU, „Protože vy bílí, vidíte, že to tu je špatné a máte přijít a svrhnout tuto vládu, my to sami nedokážem, my jsme slabí. To vy by, jste měli sem přijít a říct nám co máme dělat, abychom se měli dobře, ale nesmíte nám chtít vymílat mozky, to my zas tak pitomí nejsme. Vy nám tady musíte stavět silnice, nové školy, protože my je potřebujem“ (celý velice zajímavý rozhovor jsem si pečlivě poznamenal a snad někdy vypluje na světlo světa, i když je pravděpodobné, že mě za to posléze budou pranýřovat, či odsuzovat).

Po hodinovém emočním rozhovoru, plného obviňování, což bych od představitele nejvyšší církevní osoby v místní misi nečekal, jsme se prošli po zdejším areálu a jeli jsme dál.

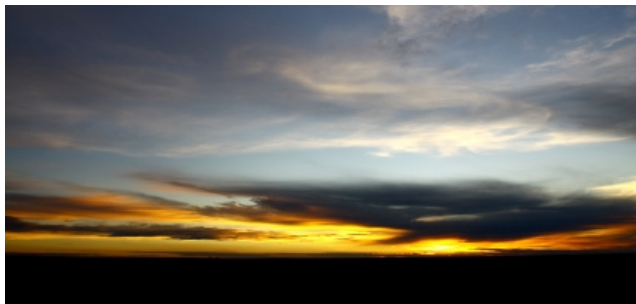
Po čtyřiceti kilometrech jsme to zapíchli pár stovek metrů od hlavní silnice ve starém lomu. Odpočívali jsme, já spravoval nesvítící světla a další nefunkující věci. Sice nás k večeru někdo objevuje, ale my zůstáváme, děláme si dobrou teplou večeři.

V noci opět vybíhám desetkrát do tmy s křečema.

Dnes ujeto 40km

7.11. sobota

Ráno nás budí liják. Já jsme po běhající a tlačící noci vyčerpaný. Zůstáváme tedy ještě den. Dopo přestává pršet, Terka uklízí nánosy bahna v autě. Po dlouhé době relax den. Večer focení západu slunce.

Jahůdka je stále vcelku dobře ukrytá, takže nám nic nebrání v příjemné noci.

Tentokrát v noci žádné vyběhnutí.

8.11. neděle

Ráno nás objevuje asi dvacítká chlapů. My ale pomalu uklízíme a stejně máme v plánu odjet. Po cestě plné hlubokého písku a vyjetých kolejí od nákladáků si to drandíme dál po N1. Všude kolem zelené kopce, zelené louky, úrodná půda, vesničky s malými políčky jen pro potřebu vesničanů. Po několika kilometrech jízdy narážíme na asfalt. Objevil sem svou novou úchylku která mě byla doposud utajena, lomcovala mnou totiž nezkrotná touha líbat asfalt.

Krása, nedrncá to, neskáče, Terku nebolejí kozky, nic nedrnčí Místo na kempování nacházíme mezi kopečky asi po třiceti kilometrech. Dobrá věc na ohni.

Pak romantický až kýčovitý západ slunce, po kterém následoval hrozný liják.

Terka usnula jak špalek, já sem většinu noci koukal z okénka, sledoval blesky, jak všude kolem v těsné blízkosti kolem Jahůdky praskají a měl sem opravdový nefalšovaný strach a říkal si, že by mě ten blesk opravdu nasral, kdyby mě klepnul po tom, co jsme vše musel na cestě skrz DRC protrpět, kdyby před tak budiž, ale po? Naštěstí až na můj strach a hejno špatných myšlenek se nic nestalo.

Dnes ujeto 102km

9.11. pondělí

Prší i ráno, po nastartování zjišťujeme, že auto nedobíjí. Chvilku se v tom vrtám, ale na nic nemůžu přijít. Na silnicích desítky centimetrů naplaveného písku, hlíny. Přijíždíme do Kikwitu a hledáme lékárnu, abychom dokoupili ještě další medicíny na malárii co nám doporučila sestra z Kanady.

Čekáme frontu na naftu u čerpačky, zatím okukuju, co může být s elektrickou. Přicházím na to, že se nejedná o dobíjení, ale relé co zapíná a vypíná žhavení je nějaké špatné. Po vytáhnutí pojistky tedy auto přestává žhavit a auto dobíjí tak jak má, chceme-li nastartovat stačí zapnout žhavení tím, že zasunem pojistku.

Při čekání na pumpě k nám dobíhá nějaký úředník s pomocníkem, co tvrdí že je z imigračního a že s ním máme jít vysat formality. Ujistili jsme ho, že s ním nikam nepůjdeme a že mu vše můžeme nadiktovat. Ulice široké, plné krámečků, obchodníků, pobíhajících lidí, spousta cyklistů. Vyjíždíme z města a opět několik hlídek, čím blíže jsme Kinshase, tím méně často si říkají policisté o peníze. Krásná asfaltová cesta lemuje nádhernou krajinu.

Jahůdka se při šedesátikilometrové rychlosti klepe jako prase při infarktu. Konečně na asfaltu můžu zvednout auto, abych zjistil, že jsou brzdové destičky opravdu KO. Zastavuje Patrol z 72 roku z 16 pasažéry, řidič je mechanik co rozumí viditelně autům, nenápadně mě odstrčí od práce a vše domontuje sám, s tím že nám dává tip kde sehnat destičky. Jedeme tedy nebrzdící dál. V jednom městečku proti nám dav třista lidí. Tančící, zpívající, uprostřed davu několik lidí nese rakem přikrytou dekou. Uhýbáme ke krajnici a zastavujeme. Dav zabírá celou silnici. Nosiči rakve jdou přímo před nás a pokládají rakev napříč před auto. Následně všichni začnou cosi pokřikovat, že chtějí peníze, desítky a desítky rukou dlaněmi vzhůru, vzápětí do Jahůdky začne kdosi bušit a kopat, přidávají se ostatní, dav začíná jahůdkou lomcovat ze strany na stranu se silou, která za několik sekund je schopná Jahůdku převrátit. S úctou k nebožtíkovi jsem si metr couvnul a nejel hned rovně. Rakev sem objev a vyrazil co nejrychleji kupředu, bez ohledu na toho jestli někoho přejedu či ne. Lidi mezi tím začali lokty mlátit do okének a snažili se okno rozbít. Značně rozrušení jsme opustili rozvášněný dav a poklidněji pokračovali dál.

Krajina stále zelená, nekonečné zelené louky, nevyužitá pastviny, lány a lány úrodné půdy, spousta několikasetmetrových propastí, spousta nádherných výhledů. Místo na spaní nalézáme asi dvě stě metrů od hlavní cesty.

Naší stravou se stávají banány, které kupujeme 3-5kč za kg a ananasy, které kupujem za kus 3-8kč
Dnes ujeto 261km

10.11. úterý

Ráno Terce není moc dobře. Ráno připravujeme auto na blížící přejezd přes hranice. Uklízíme auto. Rozebírám vrtačku a pokouším se jí rozchodit, abych mohl přidělat to velké množství odpadávajících věcí.

V jednu chvíli přijdou dva mladíci, pozdraví, pak očumují a trochu vyplašeně odcházejí. Nestojíme o další úředníky z imigračního, co něco budou řešit a budou něco vyplňovat. Proto vše balíme a do pěti minut odjíždíme. Od místa, kde jsme spali, jsme neujeli ani pět minut, když nás předjel obrovský Unimog (velké terénní auto, takový terénní nákladák) prudce před námi zabrzdil napříč celé silnice, z korby vyskákala asi desítky chlapů se samopalama a obestoupili naše auto. Uf. Trochu nám trnulo. Trochu mě vyvádělo z míry, že jsou víc nervózní než my a k naší smůle na nás všichni míří nabytými kalašnikovami. Pak přistoupil ten nejhlavnější k mému okénku a nechal si ukázat naše všechny papíry. Pak se zeptal na to kde je ta zbraň. V tom mě to došlo, ty kluci, tenhle poprask, samopaly. Vrtačku měla Terka pod nohama, nechal sem jí aby proschla. Udělal sem prudký pohyb, abych se pro ni natáhl, všichni sebou cukli, tak raději pomalu sem se pro ni natáhl a dvěma prsty z útrob vytáhl polorozebranou aku vrtačku, která maximálně tak připomínala zbraň z jiné galaxie. Šéf si mou nefunkční vrtačku chvíli prohlížel, pak zjistil, že tímhle díru do hlavy opravdu nikomu neudělám, vrátil nám papíry, popřál šťastnou cestu a zamával nám.

No pěkné adrenalinové ráno. Je pod mrakem, 27 stupňů a stále vlhko. Krajina stále nádherná.

Při sebemenší příležitosti, již v lepším rozpoložení zastavujeme a děláme fotopauzu.

Cesta už opět není asfaltová, ale je to dobře sjízdňá cesta, na které se dá zapadnout jen těžko, z pohledu Evropy, to vlastně není cesta ale polnička, z pohledu Afriky je to špatná hrbolatá cesta jako Mojále, z pohledu DRC je to krásná cesta. Takže proto v dobré náladě z dobré cesty a pěkných vyhlídek jedeme dál, střídavě po asfaltu a střídavě po „krásné“ cestě.

U silnice ve vesnici si kupujeme nějaké smažené zeleninové kuličky, z kterých následně celou noc s Terkou máme běhavku. S asfaltem se objevuje pro nás v DRC něco nevídaného, traktory, autobusy, přeplněné osobní auta, větší farmy, větší společnosti. Místo na spaní nalézáme na kopci s nádherným výhledem na řeku Kongo, pozorujeme západ slunce, všude kolem jsou orchideje, nebo něco tomu podobného.

Terka dělá výbornou večeři na ohni. Všude spousta komárů a my máme před sebou noc plnou běhání.

11.11. středa

Ráno delegace místních zemědělců. Kolem auta hodně mravenců a hodně bobanů. Ještě před svítáním odjíždíme do několik kilometrů vzdálené Kinshasy.

Již 30km před městem hrozný smog, hodně auta, zácpy, davy lidí. Všude kolem silnice čekají na autobus do práce davy lidí, většina z nich luxusně oblečená, chlapy košile s manžetovými knoflíčky, přepychové obleky. Již před touto zkušeností jsme slyšeli že Kinshasané jsou schopni několik dnů nejíst, aby si mohli koupit značkové boty, či značkové brýle za neuvěřitelné ceny.

Přijíždíme do centra, stále víc a víc lidí, přeplněné ulice, neprůjezdné cesty. Cena nafty už je asi za bratru 17Kč. Hledáme prodejnu náhradních dílů, narážíme na maníka, co má brzdové destičky, co potřebujeme. Jeho člověk nám je prý hravě vymění. On mezi tím s námi zajede do přístavu a seznámí nás s maníkem, co tu pracuje a co nám se vším pomůže. Pak nás zavezl svým autem do supermarketu, zvláštní systém, na každém zboží je kód, na konci regálu pak seznam, kde vedle každého kódu je cena zboží, takže nakupování v takovém obchodě je pro našince, co chce znát cenu několika násobně obtížnější.

Ulice přeplněné pouličními prodáváči, krámky, špínou, všude hodně policistů, odpadků, cesty spíše pro terénní auto než osobní. Hledáme ATM a vybíráme nějaké usáče. Krátká projížďka po městě a pak už do přístavu vyřídit formality. Terka obíhá nespočet okýnek, naštěstí s ní lítá i chlapík, s kterým nás seznámil prodejce dílů. Díky němu vše trvá jen hodinu. Naloďujem se, ale ještě chtěji něco potvrdit do pasů, já jedu s Jahůdkou na loď Terka kamsi běží i s naším „průvodcem“. Zaparkuji na lodi, která se postupně začíná plnit převážně lidma se svými nákladama, spousta z nich má naloženo na ramenech až sto kilo.

Asi po půl hodině Terka přiběhla s pasama. Loď se postupně plnila lidma, až na ní nebylo jediné volné místočko.

Loď odplouvala a Kinshasa se nenávratně oddalovala .

Po hodině plavby následovalo vylodění. Opět razítkové a úřednické šilenství, imigrační 500m od přístavu, tam nás nenechají jet autem, pak shánění někoho kdo orazítkuje karnet, pak dostávání se z přístavu. No celkem hodinová proceserie. Šéfka úřadu nám volá svého taxikáře a ten nám ukazuje cestu do

Hippocampu, hotel co patří mladému Frantíkovi s rodinou, co nechá zdarma na dvoře přespát cestovatele. Hotel jsme našli hravě. Ujala se nás Oliverova manželka, ukázala, kde můžeme zaparkovat, kde je sprcha a záchod. Po celém Koňském bahnivém šílenství to vše bodlo.